

روزگاری که آمریکای شمالی یک ایالت انگلستان بود

هشتم ژوئیه 1623 (17 تیرماه)، شاه وقت انگلستان 16 سال پس از استقرار مهاجران انگلیسی در آمریکای شمالی، منطقه مسکونی آنان را، یک ایالت انگلستان خواند و فرمان مربوط صادر شد.

هشتم ژوئیه 1623 (17 تیرماه)، شاه وقت انگلستان 16 سال پس از استقرار مهاجران انگلیسی در آمریکای شمالی، منطقه مسکونی آنان را، یک ایالت انگلستان خواند و فرمان مربوط صادر شد. انگلیسی‌هایی که در سال 1607 پا به آمریکای شمالی گذارده و در دهانه خلیج چساپیک و اطراف آن مستقر شده بودند این منطقه را به افتخار الیزابت اول، ملکه باکره (ویرجین) و بدون شوهر انگلستان « ویرجینیا« نامگذاری کرده بودند.

مورخان نوشته‌اند پس از آنکه ارزش محصول توتون (تنباکو) صادراتی ویرجینیا در سال 1618 (11 سال پس از استقرار انگلیسی‌ها) به پنجاه هزار لیره طلا رسید، جیمز پادشاه وقت انگلستان که نام او بر نخستین آبادی ساخت مهاجران گذارده شده بود و هنوز «جیمزتاون« خوانده می‌شود به فکر ضمیمه کردن آن منطقه به خاک انگلستان، به عنوان یک ایالت دوردست آن کشور افتاد ولی بهانه در دست نداشت. درگیری خونین بومیان (اصطلاحاً سرخپوستها) که از اراضی نیاکان در برابر تعرض مهاجران دفاع می‌کردند با این مهاجرین در سال 1623 این بهانه را به کینگ جیمز داد و به پارلمان انگلستان اطلاع داد که قتل سه هزار انگلیسی در طول 15 سال به دست سرخپوستان غیرقابل تحمل است و بنابراین ویرجینیا [همه ایالات متحده امروز در آن زمان ویرجینیا خوانده می‌شد] را یک ایالت آن کشور اعلام می‌کند. آمریکا از آن تاریخ تا سال 1776 که اعلام استقلال کرد متعلق به انگلستان و پایتخت آن شهر ویلیامزبرگ بود. مهاجران تصمیم به جدایی از انگلستان نداشتند و دلیل این جدایی عمدتاً این بود که لندنی‌ها حاضر نبودند آنان را که از محل صدور توتون و پنبه و ... ثروتمند شده بودند در حکومت با خود شریک کنند و با حضور نمایندگان آنان مالیات وضع کنند و عوارض و مالیاتی بیش از اتباع مقیم کشور تحمیل نکنند. 233 سال پس از اعلام استقلال، هنوز رسانه‌های آمریکا اخبار مربوط به خاندان سلطنتی انگلستان را وسیعاً منتشر می‌کنند. جز سه تن، بقیه روسای جمهوری آمریکا انگلیسی تبار بودند.